

Media:	Kom Chad Lueak	Date:	6 May 12
Type:	Daily Newspaper	Page:	12
Section:	Science & Technology	Circulation:	500,000

นักวิทยาศาสตร์พิบัติ‘เอาอยู่’หากเข้าใจ

● สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) จัดการประชุมวิชาการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อเยาวชน ครั้งที่ 7 ณ ศูนย์นิทรรศการและการประชุมไบเทค บางนา และได้จัดการเสวนาเรื่อง “เอาอยู่..เมื่อรู้ธรรมชาติ” โดยมีนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ ที่จะช่วยสร้างความเข้าใจในพิบัติภัยหลัก 3 ประการ ได้แก่ คลื่นสึนามิ แผ่นดินไหว และน้ำท่วม เพื่อกระตุ้นให้คนไทยเรียนรู้การอยู่กับธรรมชาติอย่างถูกต้อง

ในส่วนของแผ่นดินไหวนั้น รศ.ดร. วีระชัย สิริพันธ์วรารณ หัวหน้าภาควิชาฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ชี้แจงว่า การเคลื่อนตัวของรอยเลื่อนเปลือกโลกเกิดขึ้นตลอดเวลาทั้งในแนวระนาบ และแนวลึก อย่างรวดเร็วฉับพลัน ซึ่งทำให้เกิดรอยแตกหรือรอยแยกเพื่อปลดปล่อยพลังงานซึ่งยากที่จะพยากรณ์ช่วงเวลาการเกิด ทั้งนี้ยังยืนยันว่า แผ่นดินไหวระดับรุนแรงถึงขั้นอาคารเสียหาย หรือแผ่นดินยุบตัว

จากรอยเลื่อนในประเทศไทยมีโอกาสเกิดขึ้นน้อยมาก เนื่องจากการเคลื่อนตัวที่ไม่เกิน 1 เซนติเมตรต่อปีเท่านั้น หากเกิดขึ้นน่าจะเป็นผลกระทบจากรอยเลื่อนขนาดใหญ่จากประเทศเพื่อนบ้านมากกว่า เช่น พม่า

ดร.วัฒนา กันบัว ผู้อำนวยการศูนย์อุตุนิยมวิทยาทะเล สำนักตรวจและเฝ้าระวังสภาวะอากาศ กรมอุตุนิยมวิทยา กล่าวว่า สึนามิเกิดจากการไหลของลาวาแนวตั้งจนทำให้เกิดการขบกันของเปลือกโลกใต้ทะเล ซึ่งความสูงของคลื่นมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าซัดเข้าสู่ฝั่งที่ตื้น-ลึกแค่ไหน สำหรับประเทศไทยยังพออุ่นใจได้ว่า ชายฝั่งส่วนใหญ่มีเนินตื้นประมาณ 50 เมตร ทำให้คลื่นมีการแตกตัวเหลือเป็นเพียงกระแสน้ำพุ่งเข้าหาฝั่ง หรือคลื่นยกตัวเล็กน้อยหากเทียบกับประเทศอื่น รวมทั้งขณะนี้มีการใช้อุปกรณ์เรดาร์ตรวจคลื่นริมชายฝั่งและความเร็วของกระแสน้ำ เป็นการเพิ่มความปลอดภัยอีกชั้นหนึ่งนอกเหนือจาก

การใช้ทุ่นตรวจวัดคลื่นสึนามิซึ่งติดตั้งในทะเลลึก

ด้าน รศ.ดร.กัมปนาท ภัคติกุล คณบดีคณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ให้มุมมองถึงสถานการณ์น้ำท่วมในประเทศไทยว่า เกิดขึ้นสองลักษณะจากน้ำท่วมเอ่อล้นตลิ่ง และน้ำท่วมฉับพลัน ซึ่งเกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 11 ครั้งในแต่ละปี การรับมือภัยน้ำอย่างมีประสิทธิภาพต้องเน้นการคิดแบบพลวัตว่า ธรรมชาติมีความซับซ้อนและสัมพันธ์กัน การแก้ปัญหาน้ำจึงต้องเห็นถึงป่า ภูมิกายภาพ และระบบนิเวศวิทยาต่างๆ รวมทั้งบริหารจัดการโดยใช้สหวิทยาการที่ไม่ได้อยู่บนหลักวิศวกรรมเพียงอย่างเดียว แต่ต้องใช้หลักทางภูมิสังคม การจัดการน้ำแบบมีส่วนร่วม ที่สำคัญที่สุดคือเน้นการแก้ปัญหาแบบทำทันที ณ เวลาจริงที่เกิดขึ้น และอย่าสื่อสารผิดพลาดจนเกินจริง หรือทำให้สังคมตื่นตระหนก ซึ่งเอาอยู่ได้ยากกว่าภัยธรรมชาติเสียอีก